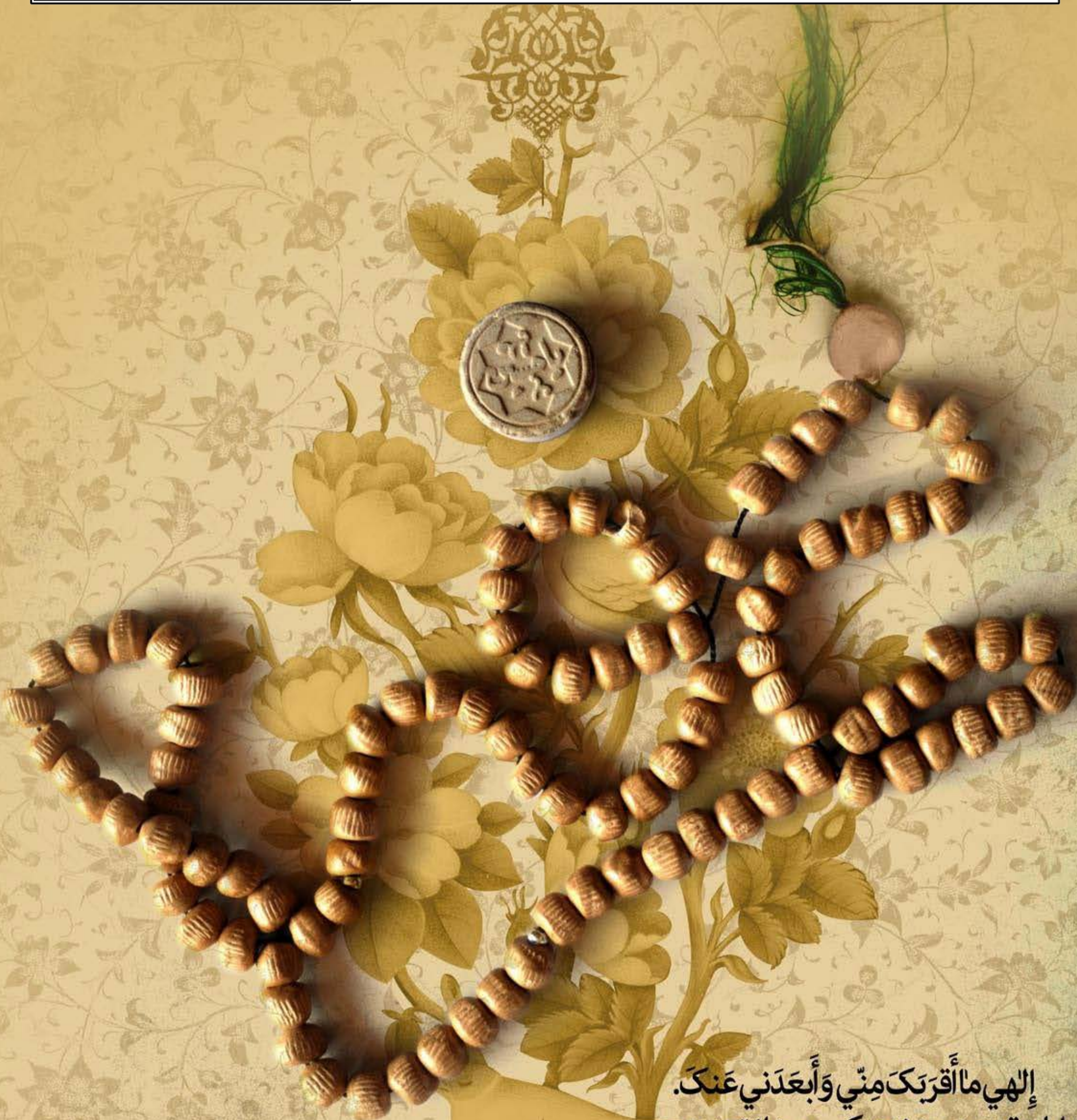

خبرنامه اطلاع رسانی داخلی
دفتر تبلیغات اسلامی حوزه علمیه قم
ویژه نامه روز عرفه و عید قربان

إِلٰهِي مَا أَقْرَبَكَ مِنِّي وَأَبْعَدَنِي عَنْكَ.
خدایا چقدر به من نزدیکی و من از تو دورم.

فرازی از دعای عرفه

عرفه منزل نگاه قربان

عرفه فرصتی است که مومنان وارسته با دلی آکنده از معنویت به پیشواز عید قربان می روند. تا در قربان نفس خود را از غبار بدی ها و ناپاکی ها بزدایند. عرفه روز اخلاص، یکی شدن، مناجات با رب، اقرار به نعمات بی کران، رهایی از شر وسوسه ها و بدی ها، پرواز در ملکوت و به سخن آمدن اعضا و جوارح است. در عرفه می توان از ورای مناجات جوارح با حق، این گونه دریافت که وجود انسان در لحظه ای بدون حق، جاری نمی شود. همه وجود و لحظات حضور انسان در عالم خاکی به نیرو و اراده خداوند است. که اگر اذن حق بر وجود در عالم نبود. به اندازه چشم بر هم زدنی انسان توان حضور نداشت. در عرفه انسان ها می آموزند که باید به شناخت برسند به شناختی که در عید قربان توان قربانی کردن نفس خود را داشته باشند. اگر آدم به این شناخت برسد در مسیر سعادت گام بر خواهد داشت. عرفه انسان ها را آماده استقبال از عید قربان می نماید. عید قربان یکی از اعیاد مهم و به عبارتی عید شرافت بنی آدم است از این رو در این روز شرافت، کرامت و فضیلت را از درگاه حق تعالی خواستار است و در کنار این درخواست، از درون همت مضاعفی برای برائت از مشرکین و شیاطین دارد. تا به شکرانه عید قربان و دعای عرفه به پاکی و تولد دوباره نائل شود. این گونه می شود که در قربان توحید بیش از پیش تجلی می یابد و وحدت و انسجام نمایان می شود.

با توجه به این که روز عرفه قبل از روز عید قربان می باشد و به عبارتی اعمالی که در این دو روز انجام می شود دارای تناسب است و به یکدیگر مرتبط می باشد. در این ویژه نامه روز عرفه و عید قربان، با هم تنظیم شده است. که در این مجال به اختصار مطالبی در مورد این ایام مبارک ذکر می شود.

تعریفی از عرفه و عرفات

واژه «عرف» در لغت به معنی معرفت می باشد. (قاموس قرآن، قرشی، ج ۴، ص ۳۲۶) برای این واژه تعریف دیگری نیز آمده است با این بیان که ادراک چیزی با تفکر در اثر آن است که اخص از علم می باشد. (مفردات ألفاظ القرآن، راغب اصفهانی، ص ۵۶۰) در کنار واژه «عرف» و «عرفه» در منابع لغوی گاهی واژه «عرفات» را مشاهده می نماییم. قابل توجه می باشد که این واژه در قرآن کریم یک بار در آیه «لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ...» «بر شما گناهی نیست که [در سفر حج] فضل پروردگارتان [روزی خویش] را بجویید پس چون از عرفات کوچ نمودید...» (بقره/۱۹۸) آمده است.

در تعریف عرفات آمده است که نام منطقه وسیعی با مساحت حدود ۱۸ کیلومتر مربع، در شرق مکه، اندکی متمایل به جنوب، در میان راه طائف و مکه است که به وسیله کوه هایی که به شکل نیم دایره در اطرافش قرار دارد، مشخص شده است. همچنین این گونه ذکر شده که حاجیان در روز عرفه یعنی نهم ذی حجه، از ظهر تا مغرب شرعی در این منطقه وقوف دارند. (آثار اسلامی مکه و مدینه، جعفریان، ص ۱۲۹)

در وجه تسمیه عرفات می توان به اقوالی مانند این که آدم و حوا، در این منطقه یکدیگر را شناختند، اعتراف مردم به گناهان خود در آن جا (رک: تفسیر نمونه، مکارم شیرازی، ج ۲، ص ۵۹)، کوه

و لحن و بیانی ادا شده است که دل را خاشع و نرم می کند. با عبارات فصیح و بلیغ، عشق و شیفتگی و شوق در این دعاها موج می زند. انسان باید این دعاها را قدر بداند و از آنها استفاده کند. (۱۳۸۴/۰۷/۲۹)

دعای عرفه

یکی از نکاتی که به عنوان درسی از مکتب انسان ساز امام (ع) برای بشریت به ارمغان مانده است. مدح و ثنای پروردگار در قالب دعا است که به عنوان نوعی کلید ارتباطی میان خدا و بشر می باشد. روز عرفه دارای دعاها فراوانی است که در این میان، دعای عرفه امام حسین (ع) دارای جایگاه متمایزی است. ایشان عصر روز عرفه در عرفات آن را خواند. در واقع، نابترین و عمیق ترین معارف الهی و توحیدی در این دعا، بر زبان سالار شهیدان (ع) جاری گشته است. (راسخون نت) از این رو دعای عرفه امام حسین (ع) حاوی مضامین بلندی است که انسان را به شناخت خداوند، تجدید عهد با خدا، خودشناسی، راز آفرینش، تربیت انسان، نعمت های خداوند، ناتوانی بشر از به جا آوردن شکر الهی، دور کردن صفت نکوهیده از خود، اقرار و اعتراف به الطاف الهی، اعتراف به گناه خویش، اظهار شرمندگی، ثنای پروردگار و ... دعوت می نماید. (رک: عرفه و عرفات، اسلامی کاشانی، ص ۶۶ - ۶۷)

فقر بنده در دعای عرفه

انسان ها در هر زمان و حالی فقیر و نیازمند مدد های الهی می باشند. این فقر آن گونه است که امام حسین (ع) در فرازی از دعای عرفه فرمود: «... إلهي كيف لا أفقرُ و أنت الذي في الفقراء أقمتي أم كيف أفقرُ و أنت الذي بحدوك أغنيتي...»، «خدایا چگونه فقیر باشم و حال آن که تو مرا در میان فقرا قرار دادی یا چگونه فقیر باشم و حال آن که تو مرا به وجود بی پایان خود غنی ساختی.» (إقبال الأعمال، ابن طاووس، ج ۱، ص ۳۰۵)

دو احتمال در این شرح موجود است: فقر متعارف یعنی فاقد مال و ثروت، که در این صورت یعنی من که دارای مال و ثروت نیستم چگونه دم از فقر نزنم و از طرف دیگر چون مرا با کرم خود بی نیاز ساخته ای پس چگونه بگویم فقیرم. چون با طبعی که دارم خود را محتاج خلق نمی دانم. صورت دیگر فقر امکانی می باشد یعنی چگونه دم از فقر نزنم در صورتی که مخلوق تو هستم و مخلوق همه اش فقر است. (رک: شرح دعای عرفه امام حسین (ع)، نقوی، ص ۵۲۸)

بارش رحمت در عرفه

بارش رحمت خداوند در تمام ایام بر بندگان جاری است. در بعضی روزها نسبت به رحمت و مغفرتی که به بندگان اختصاص می باید تاکید شده است. روز عرفه از این روزهای استثنائی است که سید الساجدین (ع) در روز عرفه، مردی را مشاهده کرد که درخواست خود را با مردم در میان می گذارد. حضرت به او فرمود: «وای بر تو! در چنین روزی از غیر خدا طلب حاجت می کنی؟ روز عرفه چنان عظمت دارد که امید است حتی جنین های در شکم مادر از برکت آن به سعادت برسند.» (من لا يحضره الفقيه، ابن بابویه، ج ۲، ص ۲۱۱)

(رک: آثار اسلامی مکه و مدینه، جعفریان، ص ۱۲۰ - ۱۳۱) و سخن امام صادق (ع): «فَقَالَ إِنَّ جَبْرَيْلَ (ع) خَرَجَ بِإِبْرَاهِيمَ (ع) يَوْمَ عَرَفَةَ فَلَمَّا زَالَتِ الشَّمْسُ قَالَ لَهُ جَبْرَيْلُ يَا إِبْرَاهِيمُ اعْتَرِفْ بِذَنْبِكَ وَ اعْتَرِفْ مَنَاسِكَ فَسَمِعَتْ عَرَفَاتُ لِقَوْلِ جَبْرَيْلَ (ع) اعْتَرِفْ فَأَعْتَرَفَ»، «جبرئیل، حضرت ابراهیم (ع) را روز عرفه به این مکان آورد. چون ظهر فرا رسید، جبرئیل گفت: ای ابراهیم! به گناه خود اعتراف کن و مناسکت را بیاموز چون جبرئیل گفت اعتراف کن، پس اعتراف کرد. لذا این سرزمین عرفات نامیده شد.» (علل الشرائع، ابن بابویه، ج ۲، ص ۴۳۶) اشاره کرد.

بنابراین عرفات سرزمین مقدسی است که وجهه شناخت در آن متمایز است از این رو در زندگی تبلیغی غالب پیامبران (ع) از قبیل آدم، ابراهیم، پیامبر (ص) و امامان بعد ایشان من جمله امام حسین (ع) حضور در این منطقه را شاهدیم.

تاثیر دعا در لسان رهبری

دعا به عنوان یکی از عوامل ارتباط انسان با خدا می باشد که نقش موثری در رشد انسان دارد. دعا سبب دوری شیطان از انسان و رهاییش می شود. با صیقل دهی که برای روح و قلب به ارمغان می آورد.

در تاثیر دعا و نقش آن بر زندگی می توان به آیات قرآن، سخنان ائمه (ع) و بیانات علما مراجعه ای داشت. همان گونه که مقام معظم رهبری می فرماید: «دعاهایی که از ائمه رسیده است، بهترین دعاهاست. اولاً خواسته هایی در این دعاها گنجانده شده است که به ذهن امثال ماها اصلا خطور نمی کند و انسان از زبان ائمه (ع) آنها را از خدا طلب می کند. در دعای ابو حمزه و دعای افتتاح و دعای عرفه بهترین مطالبات و خواسته ها برای انسان مطرح می شود؛ که اگر انسان این ها را از خدا بخواهد و بگیرد، می تواند برای او سرمایه باشد. ثانیاً در این دعاها مایه های خشوع و تضرع وجود دارد. مطلب، با زبان

در عرفه سعی کنیم:

در باب دعا و درخواست سخنان زیادی نقل شده که باید همیشه از خداوند بهترین ها و زیباترین ها را بخواهیم. در مورد دعای عرفه و معارفی که در آن آمده است نیز تأکید شده که در این روز و در این دعا رابطه خود را با خداوند عمیق تر نماییم و از درگاه حق تعالی بهترین ها را بخواهیم.

پیامبر(ص) در این سخن امام(ع) به عنوان نمونه و نماینده برجسته ای از اخلاق و تواضع هست که این گونه متواضعانه از پروردگار عالم درخواست می نماید. انسان ها نیز باید از سیره ایشان در نوع و قالب دعا در زندگی بهره ببرند تا سریعتر پله های تکامل را طی نمایند.

۱. ادب در خواست همانند سیدالشهدا(ع)

«إِلَهِي حَقَّقْنِي بِحَقَائِقِ أَهْلِ الْقُرْبِ وَ اسْلُكْ بِي مَسْلَكَ أَهْلِ الْحَذَبِ»، «ای خدا روانم را به حقایق مقربان درگاهت بیاری و به مسلک و طریقه مجذوبان رهسپار ساز». (اقبال الأعمال، ابن طاووس، ج ۱، ص ۳۴۹)

۲. مانند سید الساجدین(ع) بخواهیم

در صحیفه سجاده دعای چهل و هفتم حضرت درخواست های خود را از خداوند با این الفاظ بیان می کند: «... وَ اخْفِنِي مَقَامَكَ وَ شَوْقِي لِقَاءِكَ وَ تَبَّ عَلَيَّ تَوْبَةُ نَصُوحًا لَا تُبْقِي مَعَهَا ذَنْبًا صَغِيرَةً وَ لَا كَبِيرَةً، وَ لَا تَذِرْ مَعَهَا عَلَانِيَةً وَ لَا سَرِيرَةً وَ انْزِعِ الْغِلَّ مِنْ صَدْرِي لِلْمُؤْمِنِينَ وَ ...»، «خدایا! مرا از مقامت بترسان و شوق ملاقاتت را به من عنایت کن و توفیق توبه نصوح به من عنایت فرما؛ به گونه ای که با آن توبه گناه پنهان و آشکاری باقی نگذاری و از سینه ام کینه نسبت به مؤمنین را برکن و ...». (الصحيفة السجادية، علی بن الحسین(ع)، ص ۳۳۰)

۳. از خدا بخواهیم

امام صادق(ع) فرمود: «تَخَيَّرَ لِنَفْسِكَ مِنَ الدُّعَاءِ مَا أَحْبَبْتَ وَ اجْتَهَدْ فَإِنَّهُ يَوْمَ دُعَاءٍ وَ مَسْأَلَةٍ»، «هر دعایی که دوست داری برای خود بخوان و بکوش که آن روز، روز دعا و درخواست است». (کافی، کلینی، ج ۴، ص ۴۶۴) همان گونه که الگوهای دینی ما در زندگی مبارکشان به ویژه در دعا کردن از خداوند می خواستند:

- اقرار به توحید، از امام صادق(ع) نقل شده که رسول خدا(ص) به علی(ع) فرمود: «لَا أَعْلَمُكَ دُعَاءَ يَوْمِ عَرَفَةَ وَ هُوَ دُعَاءٌ مِنْ كَانَتْ قَبْلِي مِنَ الْأَنْبِيَاءِ عَ قَالَ تَقُولُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ...». (تهذيب الأحكام، طوسی، ج ۵، ص ۱۸۳)

- اخلاص ورزی «اللَّهُمَّ لَكَ صَلَاتِي وَ نُسُكِي وَ مَخِيئَاتِي وَ مَمَاتِي». (تهذيب الأحكام، طوسی، ج ۵، ص ۱۸۳)

- پناه بردن به خدا از فقر، وسوسه های شیطانی، عذاب قبر و ... در این زمینه می توان به سخنی از سخنان گهر بار امام صادق(ع) استناد کرد: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْفَقْرِ وَ مِنَ وَسْوَاسِ الصَّدْرِ وَ مِنَ شَتَاتِ الْأَمْرِ وَ مِنَ عَذَابِ النَّارِ وَ مِنَ عَذَابِ الْقَبْرِ...». (من لا يحضره الفقيه، ابن بابویه، ج ۲، ص ۵۴۳)

- درخواست از خدا، امام صادق(ع) در حدیثی به وقوف پیامبر(ص) در عرفات اشاره کرد که ایشان از پروردگار درخواست هایی از قبیل عفو، عافیت، دفع شرور مخلوقات و ... داشتند. (کافی، کلینی، ج ۴، ص ۴۶۴)

- طلب آمرزش و استغفار از گناهان

۴. بخشیده شویم

در این زمینه امام صادق(ع) فرمود: «مَنْ لَمْ يُغْفَرْ لَهُ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ لَمْ يُغْفَرْ لَهُ إِلَى قَابِلٍ إِلَّا أَنْ يَشْهَدَ عَرَفَةَ»، «کسی که در ماه رمضان بخشیده نشود، تا سال آینده بخشیده نمی شود، مگر اینکه [روز] عرفه را درک کند». (کافی، کلینی، ج ۴، ص ۶۶)

روز موعود

عرفه با مناجات و نیایش حسینی به اتمام رسید. اکنون نوبت آزمون رسیده که باید آموزه هایی را که از مکتب حسین(ع) در عرفه آموختیم در قربان به آزمایش بگذاریم تا نتایجش مشخص شود. این رو عید قربان نماد مقاومت و پیروزی در کلاس درس دنیا است. پیروزی نهایی زمانی تحقق می یابد که انسان آن چه از عرفه دریافت کرده را در قربان تثبیت نماید و سپس در طول زندگی در بازه ها و شرایط مختلف حفظ نماید. همان طور که عارفان و عالمان با زهد و تقوا زندگی کردند.

عید قربان تجلی گاه رها شدن از بندها می باشد. در این عید ایشان، از خودگذشتگی، نیست شدن من ها، رهایی از پوچی و ... تداعی می شود و به عمل ها نمایان می شود.

نگاهی به واژه عید و قرب

واژه «عید» از باب تکرار به عید نامیده شده است. (قاموس قرآن، قرشی، ج ۵، ص ۶۷) در معنای واژه «قربان» به ریشه «قرب»

مراجعه شد که «قرب» به معنای نزدیک مقابل بعد و دوری می باشد. (التحقیق فی کلمات القرآن الکریم، مصطفوی، ج ۹، ص ۲۲۶)

از این رو متناسب با معنی لغوی «قرب»، در تبیین واژه «قربان» می توان گفت، هر آنچه که با آن بر پروردگار، تقرب جویند و در عرف، قربانی نام ذبیحه است. (مفردات الفاظ القرآن، راغب اصفهانی، ص ۶۶۴)

نگاهی به تاریخ بشریت نشان می دهد که قربانی دارای سابقه طولانی است نمونه اولیه آن به زمان پسران حضرت آدم(ع) بر می گردد. بعد از آن نیز نمونه عالی اش زندگی حضرت ابراهیم(ع) و قربانی کردن حضرت اسماعیل(ع) می باشد.

در واقع قربانی کردن به جهت تقرب به پروردگار انجام می شود. قابل توجه می باشد که قربانی کردن به اهدافی از قبیل کسب خشنودی خدا، برآورده شدن حاجات مادی، رفع نیاز معنوی قربانی گزار، استقرار و تداوم نظم جهان، واکنش برای تسکین اضطراب صورت می گیرد. (قربانی کردن از دیدگاه قبایل ابتدایی در مغرب زمین و نظر قرآن، مهدی زاده، مطالعات ادبیات تطبیقی، سال ۷، شماره ۲۸، ص ۱۵۳)

قرآن و قربانی

یکی از اعمال حج، قربانی است که به عنوان یکی از دستورات الهی و یادآور ایشار حضرت ابراهیم(ع) می باشد. در قرآن از حضرت ابراهیم(ع) به عنوان پسران بزرگ توحید سخن به میان آمده است. زیرا ایشان از امتحانات الهی با سربلندی بیرون آمد و به عنوان نمونه ای برای بشریت ماندگار شد.

قابل ذکر است که در آیات از ایشان با عنوان او(توبه) (۱۱۴/)، قانت و فرد عابد(نحل/۱۲۰)، شاکر(نحل/۱۲۱)، مومن و ... یاد شده است.

قربانی از مقوله هایی است که به عنوان یکی از احکام و ضوابط حج می باشد. از این جهت در قرآن آیاتی به این مقوله اختصاص داده شده و به شرایط احکام آن اشاره شده، به عنوان نمونه در آیه «... فَمَنْ تَمَنَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ ...». (بقره/۱۹۶) به دستور خداوند متعال در مورد یکی از اعمال حج،

یعنی قربانی اشاره کرده که چگونه به جا آورده شود. همچنین در آیه «...فَإِذَا وَجَبَتْ جُنُوبُهَا فَكَلُوا مِنْهَا وَ اطْعَمُوا الْقَائِعَ وَ الْمُعْتَرَّ...»، «... و چون به پهلو درغلطیدند از آن ها بخورید و به تنگدست [سائل] و به بینوا [ی غیر سائل] بخورانید...». (حج/۳۶) به چگونگی انجام قربانی و اصول آن پرداخته که در قربانی کردن باید طوری گوشت تقسیم شود که در آن برابری و مساوات نمودار باشد.

علامه طباطبایی در تفسیر این آیه، فراز امری «فَكَلُوا مِنْهَا» را برای اباحه و رفع ممنوعیت دانسته اند و «قانع» را به فقیر قانع و «معتز» را به فقیری که برای سؤال نزد تو آمده باشد، معنی کردند. (رک: تفسیر المیزان، طباطبایی، مترجم: موسوی همدانی، ج ۱۴، ص ۵۳۰)

عظمت عید قربان

عید قربان به عنوان یکی از اعیاد بزرگ مسلمانان است که ائمه(ع) در عظمت و بزرگی این روز سخنانی وارد شده است که به یک نمونه اشاره می شود.

امام سجاد(ع) نیز در دعای مخصوص عید می فرماید: «اللَّهُمَّ هَذَا يَوْمٌ مُبَارَكٌ مَبْمُوءٌ»، «خدایا این، روزی مبارک و با میمنت است». (الصحيفة السجادية، علی بن الحسین(ع)، ص ۲۳۴، دعای ۴۸)

امام خمینی(ره) نیز در بیان عظمت عید قربان فرموده است: «عیدی که انسان های آگاه را به یاد قربانگاه ابراهیمی می اندازد، قربانگاهی که درس فداکاری و جهاد را در راه خدای بزرگ - را - به فرزندان

آدم و اصفیاء و اولیای خدا می دهد ... به فرزندان آدم درس آموزنده جهاد در راه حق را داد که از این مکان عظیم نیز فداکاری و از خود گذشتن را به جهانیان ابلاغ کنید. به جهانیان بگوئید در راه حق و اقامه عدل الهی و کوتاه کردن دست مشرکان زمان باید سر از پا نشناخت و از هر چیزی حتی مثل اسماعیل ذبیح الله گذشت که حق جاودانه شود. این بت شکن و فرزند عزیزش بت شکن دیگر سید انبیا محمد مصطفی(ص) به بشریت آموختند که بت ها هر چه باید شکسته شود و کعبه که ام القری است و آنچه از آن بسط پیدا کرده تا آخرین نقطه زمین، تا آخرین روز جهان باید از لوث بت ها تطهیر شود». (صحیفه نور، موسوی خمینی، ج ۱۸، ص ۸۷)

موسم رهایی نفس

قربانی به عنوان یکی از اعمال حج، فلسفه و حکمت خاصی دارد که در روایات از آن یاد شده است. مهمترین فلسفه آن به بند کشیدن نفس می باشد که به سمت تقرب الی الله حرکت نماید. امام صادق(ع) فرمود: «وَ ادْبَحْ حَنْجَرَةَ الْهَوَى وَ الطَّمْعِ عِنْدَ الذَّبِيحَةِ»، «هنگام ذبح قربانی، گلوی هوای نفس و طمع را قطع کن». (مصباح الشریعه، منسوب به جعفر بن محمد(ع)، ص ۴۹)

عید قربان، روز بزرگ پاک سازی نفس، رهیدن نفس از بند شیطان و روز پیروزی بزرگ انسان می باشد که مصداق تاریخی این پیروزی ابراهیم و اسماعیل(ع) می باشند.

در این زمینه می توان به سخن رهبر معظم انقلاب اشاره ای داشت: «اگر به حکمت مندرج در عید قربان توجه شود، خیلی از راه ها برای ما باز می شود. در عید قربان یک قدردانی بزرگ الهی نهفته است از پیامبر برگزیده حضرت حق، حضرت ابراهیم(ع) که آن روز ایشار کرد. بالاتر از ایشار جان، در مواردی ایشار عزیزان است. او در راه پروردگار، به دست خود عزیزی را قربان می کرد: آن هم

فرزند جوانی که خدای متعال بعد از عمری انتظار، در دوران پیری به او داده بود؛ که فرمود: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَ إِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ» (ابراهیم/۳۹). خدای متعال این دو پسر را در دوران پیری، لایب بعد از یک عمر انتظار و اشتیاق، به این پدر داده بود؛ امید فرزند هم دیگر بعد از آن نداشت. سید شهیدان همه ی عالم، حضرت اباعبدالله الحسین(ع) - که خود مظهر ایشار و مظهر شهادت است - در دعای شریف عرفه از این حادثه یاد می کند: «وَ مُمْسِكٌ يَدِي إِبْرَاهِيمَ عَنِ ذَبْحِ ابْنِهِ بَعْدَ كَبْرِ سِنِّهِ وَ فَنَاءِ عُمْرِهِ»، (البلد الامین و الدرر الحصین، کفعمی، ص ۲۵۴)؛ این در دعای مبارک امام حسین(ع) در عرفه است که دیروز مؤمنین موفق شدند، این دعا را خوانند.

این ایشار و این گذشت، یک نماد است برای مؤمنانی که می خواهند راه حقیقت را، راه تعالی را، راه عروج به مدار عالی را طی کنند. بدون گذشت، امکان ندارد. همه ی امتحان هایی که ما می شویم، در واقع نقطه ی اصلی اش همین است؛ پای یک ایشار و یک گذشت به میان می آید. گاهی گذشت از جان است، از مال است؛ گاهی گذشت از یک حرفی است که کسی زده است، می خواهد با اصرار و لجاجت پای آن حرف بایستد؛ گاهی گذشت از عزیزان است؛ فرزندان، کسان. امتحان یعنی عبور از وادی محنت. یک محتنی را، یک شدتی را جلوی پای یک انسانی یا یک ملتی می گذارند؛ عبور از این محنت، امتحان است. اگر توانست عبور کند، به آن منزل مقصود می رسد؛ اگر نتوانست - نتوانست استعداد مندرج در وجود خود را بروز دهد، نتوانست بر هوای نفس غالب بیاید و عبور کند - می ماند؛ امتحان این است». (۱۳۸۹/۰۸/۲۶)